

Tradice zpívané pohádky a písniček pro děti je v české kotlině zakořeněna velmi hluboko. A to ať již vznikala jako rozhlasové vysílání, jako televizní pořad či film, nebo namluvená knížka na zvukový nosič. Vedle infantilní "Dády" tak je mnoho hudebních projektů, jež mají své, alespoň do určitého věku, věrné příznivce a jejichž protagonisté se tomuto oboru, nebo chcete-li segmentu trhu, věnují dlouhodobě (Svěrák - Uhlíř, z folkových třeba Jaroslav Samson Lenk ad.). Jakousi novou vlnu nejenom protagonistů, ale i způsobu přístupů pak odstartoval David Dvořák se svým velmi úspěšným babypunkem (s prvními jarními

dny se chystá uzříť světlo světa dokonce už jejich druhé CD). Najednou se roztrhl pytel s dřívě v dětské písni neoperujícími protagonisty jako Chinaski, Klára Doležalová, či folkové Sestry Steinovy a mnoho dalších. Konečně se do víru dětského trhu vrhla i **Radůza**.

Čtyřicetiosmistranná knížka pohádek ***O Mourince a Lojzíkovi*** je provázená písničkami na dvou CD. Na discích však nejsou jen písničky ke každé ze čtyř pohádek, jež knížka obsahuje, ale jednotlivé písničky jsou proloženy i čtením těchto pohádek. Ať již titulní

O Mourince a Lojzíkovi

, či tří ostatních -

O princí ze sousedního království

,
Jak pan král přemohl draka a vzal si paní královnu

a

O tureckém učenci a manikérce

- jsou tak celé obsaženy nejen v knížce, ale i na zvukovém disku. Po úvodní písni, jež do sebe stmeluje trochu z každého pohádkového příběhu a neuměle se tak hudebně snaží nahradit cosi jako obsah, jsou Radůzou postupně převyprávěny všechny čtyři její pohádky, jež průběžně prokládá 4 - 5 písničkami. Ač se nemohu hlouběji zaobírat kritickým rozbořem knížky samé, je třeba alespoň podotknout, že tradiční pohádkové náměty se snaží Radůza zapracovávat do intencí současnosti. I když se při tom snaží využívat jazyk spisovný a archaický, což jistě neodpovídá současnosti ani dětskému jazyku, avšak mohu tuto snahu jen kvitovat. Jazykově podobně vyznívají i texty písniček, jejichž obsah pak text pohádek buď volně opakuje, přidává novou slepou linii nezávislou na hlavní ose pohádky, či příběh rozšiřuje o hlubší popis situace, věci. Pro "dospělého" jsou texty příjemným oteplením ve světě infantilních textů pro děti, Radůza zachovává svou širokou slovní zásobu i skládaný verš, ale pro děti samotné jsou texty těžko zapamatovatelné, a to jistě nepřidává na jejich přitažlivosti. Pro dětského posluchače složitost textů pak kontrastuje s hudbou, jež je v dobrém slova smyslu jednoduchá - hudba vábí a vtahující, postavená na dobře zapamatovatelných melodiích. Ač si Radůza přibrala k nahrání pohádkových písniček dokonce dvě hudební skupiny, na většinu skladeb si nahrála hudební nástroje sama, využívá k tomu jak pro ni typický akordeon, tak zejména klávesy.

Cimbálová muzika Stanislava Gabriela se jako celek podílela na dvou písních a její členové jako jednotlivci potom ještě na dalších třech a Domažlická dudácká muzika na čtyřech písních, když se někteří její členové podíleli ještě na dalších dvou písních. Z nástrojového obsazení zdálo by se, že jsou písně hudebně laděny do lidovek, ale klávesy znějící chvílemi jako cembalo či klavír posouvají vyznění do zcela jiných rovin (vážná hudba). Radůza s akordeonem je pak tou svou Radůzou s tahací harmonikou, její jinak tak uchvacující ráznost a voyeurství však působí u dětských textů až nepatřičně.

Závěrečná píseň *Co chceš nech si na hlavě*, nastavená jako epilog, vyznívá obsahově jako bajkové ponaučení a závěr týkající se všech čtyř příběhů. Podobně můžeme nahlížet i celé pohádkově hudební 2CD. Pokus to nebyl vůbec nepříjemný a zpracování bylo více než originální a každopádně alespoň hudebně profesionální, avšak nad ostatními mnoho nevyčnívá a je otázkou, kdyby na přebalu nebylo napsáno Radůza, zda by vůbec vyšlo, či kdyby neměla mateřské puzení, měla vůbec chtění jej psát.

INDIES MG RECORDS 2008.